

Kis

LANT

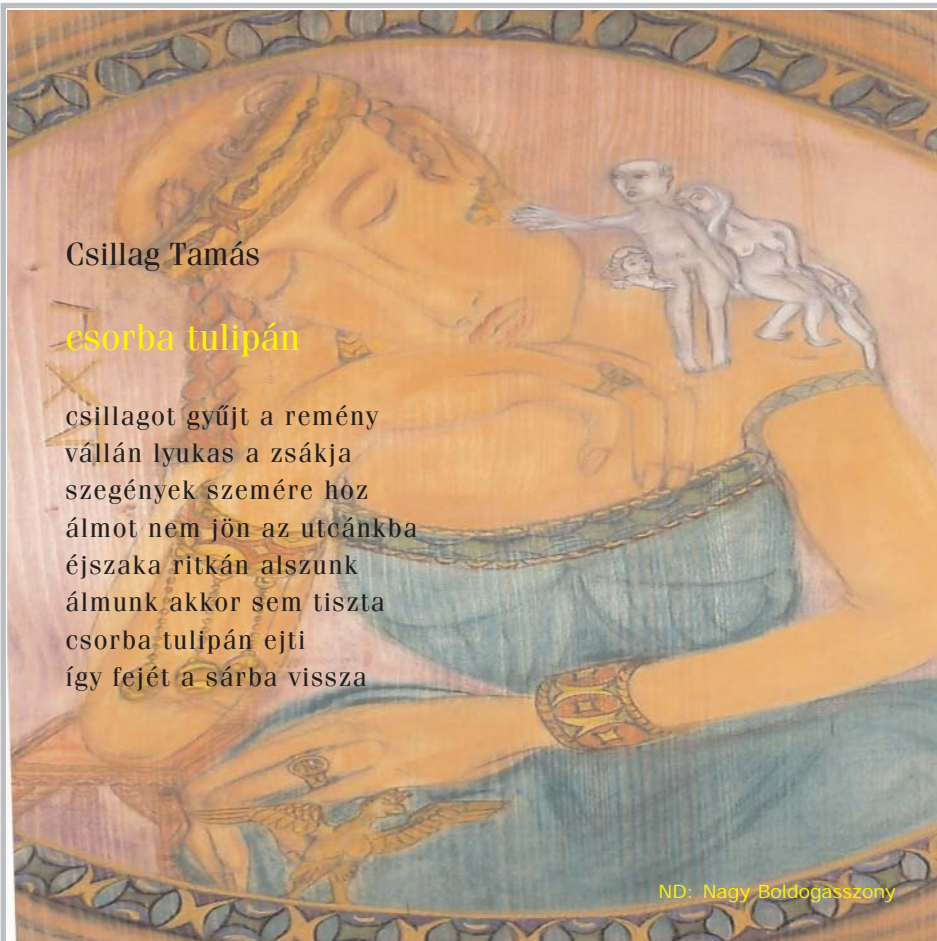
IRODALMI FOLYÓIRAT

Csillag Tamás

esorba tulipán

csillagot gyűjt a remény
vállán lyukas a zsákja
szegények szemére hoz
álmot nem jön az utcánkba
éjszaka ritkán alszunk
álmunk akkor sem tiszta
csorba tulipán ejti
így fejét a sárba vissza

ND: Nagy-Boldogasszony

Csillag Tamás

versei

A sóhajok kihűlnek...

a sóhajok kihűlnek
felszárad a lábnyom
lábujjhegyen szökik
belőlem minden álom

imbolygó égbolt a plafon
kő a párna föld a matrac
az én lelkem szükségglakás
nem pedig alcatraz

nem zárok be senkit
inkább nyitni igyekszem
jó lenne hazaérni végre
hogyan valaki szeressen

Aszfalton gyerekrájk

aszfalton gyerekrájk
krétapor üzekedik széllel
itt szíjjal nevelnek
minket nem kenyérrel

végül is mindegy megszárad
rajtunk dühünk búzló kabátja
és falatnyi hazát ejtünk
csavargók piszkos batyujába

Forintos álmok...

Forintos álmok lassú táncát
lejtem, az ébredés sajog.
Köpní kéne, de sokszor nem megy,
fájdalmasan magyar vagyok.

Maradhatok?

Maradhatok szemeidben lángnak?
Bűneid magaméval elbírom.
Az aszfalton szárad a gond
és egy fénylő margarétaszírom.

Út szélén ücsörgök én is,
talpam alatt pocsolja a század...
Tükörképem csak piszkos folt,
benne hallgatok. Miért kiabáljak?

Bennem dombok...

Bennem dombok vannak, lankák,
egyikre se ácsoltak keresztet...
Bolond vagyok, hátamon
batyu, batyumban versek.

Barangolásom társa a szükség,
a csutkát mindig csontig rágom.
Hitem jobban kopik, mint a farmer,
túl sok lyuk van már a világon...

Napraforgó

gesztenye szemében nyár lobog
ismeri a napraforgó merre néz
tenyerébe veszi arcom nevet
és felemeli szívem ha nehéz

s a csapzott fekete holló
szétfoszlik a láthatáron...
Szertefoszlik? Vagy tán mégsem?
Kábán nézek szét a fényben,
s mintha kísértetet látnék:
a hajnali ég odvából,
mint nagy, fenyegető árnyék
füstölögve, tollászkodva
néz, néz vissza rám a táj...
Igen! ő az! Semmi kétség!
ismerem fel fuldokolva,
Ő az a nagy vadmadár,
aki minden baljós éjjel,
visszatér hozzám a széllel,
s szárnya szörnyű fellegével
homlokom dombjára száll.
s nem hagy nyugton –
soha már...

Baráti Molnár Lóránt

Ajtók

Szerelem: nincs bocsánat
(Egy asszony elment)
Arcod összeégeti a szél
(Csomagjaiba kapaszkodva a csend pereméig)

Áthajolsz magadon
Áthajolsz a kőkorlátokon
Hallgatod a magány kőzongoráinak akkordjait
Ruhádat keresed a szekrényben
Kezed sírt kapar a vánkoston

Parkok mélyében
esti kerékpárok távoli surrogását hallgatod
(Ő hordja már csak ezüstruhádat)

Felemeli egy nő a csomagjait
(Kilép az ajtók világa mögül)

T. Ágoston László

Madármese

Tavaszz volt. Napsütéses, madárfütytyös, vidám tavasz. A napsugarak pajkosan ugrándoztak a fák erőttől duzzadó fiatal ágai között, s minden ugrásukkal kipattintottak egy-egy friss rügvet. Aztán futottak tovább, hogy megcsodálják magukat a tegnap hullott tavaszi zápor éppen felszáradni készülő apró tócsáiban.

Verébmama türelmesen ült a fészken, s mosolyogva hallgatta, amint az alatta mocorgó tojáshéjakon egyre türelmetlenebben kopogtak az apró csuricsőrök. Először egy pici csőr, aztán egy borzas kis fej két csodálkozó szemmel bukkant elő a tojáshéjból, végül szétpattant a meszes burok, s ott állt a fészekben a három kis pelyhes jövevény. Egymást túlkiabálva követelték a jussukat.

– Szervusz, mama! Megjöttünk, kérjük a reggelit!

Megkapták, hogyne kapták volna. Papa, mama egymással versengve hordták nekik a legfinomabb falatokat. Hanem azért meg nem állhatták, hogy figyelmeztessék őket.

– Csendesebben, gyerekek, ha lehet! – óvta őket a mama. – A vércse bizony elragad, ha meghallja a hangotokat!

– A macskára is vigyázni kell – toldotta meg az intelmet a papa. – Ki ne dugjátok a fejeteket a fészekből, mert képes leharapni az a szőrös, éles karmú sátánfajzat.

Ahogy teltek-múltak a napok, tolasodtak, szárnyasodtak a fiókák, úgy szaporodtak a szülői intelmek is. Mit illik, s mit nem szabad tennie egy jól nevelt verébnek. A két kis csuri illedelmesen,

főhajtással fogadta a szülői tanácsokat, hanem a harmadik, a legvirgoncabb, a legnagyobb hangú csak nevetett rajta.

– Micsoda? Hogy én ne napozhassak kedvem szerint a rét közepén, mert arra jöhet a vércse? Ne csipegethessem föl az ablakpárkányról a kenyérmorzstát, mert elkaphat a macska? És mindezt csak azért, mert veréb vagyok? Rendszerben van, akkor holnaptól kezdve fenyőpinty leszek. Meg se ismerem ezeket a reszkető lábú, szürke verebeket.

Amint kigondolta, úgy is cselekedett. Kissé átfestette a mellényét, meg a farktollait, s máris szakasztott olyan volt, mint egy született fenyőpinty. Eleinte idegenül hatott a társak nyelvjárása, de beletanult. A léptüket is elleste, és megtanulta, hogyan kell kivenni a toboz lemezei közül a fenyőmagot.

No, de az se járja, hogy az ember, vagyis a veréb, mindig csak fenyőmagon éljen. Meg az is vérlázító, hogy állandóan lehurrogják a társak, amiért olyan sokat csivitel. Bezzeg a zöldike annyit kiabál, amennyi csak jólesik neki. Olyan fák lombjai közt ugrándozik, amilyenekhez kedve tartja. És azok a hernyó-, meg magcsemegék... Egy kis festék, némi ének lecke, s máris ott ült a tölgyfa tetején a legzöldebb zöldike.

Nem is lett volna semmi baj, ha egyik nap nem ül mellé egy másik zöldike.

– Te honnét jöttél, komám? – kérdezte. Olyan rikítóan zöld a hasad, hogy messziről látszik, nem közülünk való vagy.

– Én? – sápadt el mérgében és ijedtében a veréb. – De hiszen itt születtem a szomszéd tölgyfán!

– Én meg süvöltő voltam az Alpokban – válaszolta amaz nevetve, és tova-

libbent.

Mit volt mit tenni, odaállt a tükör elé és elkezdte festeni a hasát. Még meg se száradt rajta a festék, amikor találkozott egy, a csőrében hernyót cipelő madárral.

– Ha sietsz, még neked is jut belőlük vacsora a park végében – rikkantott rá az énekes rigó.

Akkor hát rigó lennék – nyugtázta magában a veréb. – De annyira megszomjaztam a nagy munkában, hogy inkább lennék most vízirigó.

Felröppent hát az erdő fölé, és meglátta, hogy a hegyoldalon lefelé fut egy hűsvízű patak. A patakban apró lárvák kergetőztek. Rögtön a nyomukba eredt, s üldözte őket a víz alá bukva. Amint a túlparton kilábolt a patakból, visszanézett, s elámulva látta, hogy a festék nagy része leolvadt róla, és a tükörképe... a tükörképe nem más, mint egy mezei pacsirta.

– De hiszen én nem is tudok repülés közben énekelni – motyogta kétségbe esetten.

– Ki vagy te, és miért szomorkodsz, tollas testvérem? – szolt le hozzá egy magas fa ágáról a Bölcs Bagoly.

– Hát ez az – köszörülte meg a csőrét csuri. – Verébnek születtem, de azt hittem, több vagyok annál. Voltam fenyőpinty, zöldike, énekes rigó, vízirigó és mezei pacsirta. Most már csak madár vagyok, és nem lelem hazámat.

– Nem a fészked hagyott el, te hagyta el a fészkedet – mondta a Bölcs Bagoly vaksin pislogva a napfényben. – Okos veréb voltál, azt hitted, okosabb apádnál. Megtanultad más madarak énekét, felvette a tollukat. A szívedet is kicserélted a bóbitád szerint. Most meg itt állsz előttem kopott, tarka tollban, üres szívvel, és

nem tudod, milyen madár vagy. Én sem tudom. Ül vissza hát a régi fészekbe a verébtársaid közé, s tanítsd meg őket más madarak fütyére. Ha kell, akár a tollukat is befestheted, de soha se feledd el, hogy veréb vagy. Csak így lehetsz majd egykoron Bölcs Veréb.

***

Lelkes Miklós

B I B L I Á K

A régi írást gyakran öntelt vakok böngészgetik, de kérdés az: mit hagyott itt annyi év? Hány téválom-keresztet? Latrok kereszt nélkül a mennybe mentek, és mennek, ki tudná megszámolni hány! S hány délibábos, csak ígért Kánaán oszlott már szét párás, megcsalt szemekben? A Tolvaj szól, gyakran igaznál szebben, a tényekre még csak szeme se rebben, s míg ennek tapsol a kurtaeszű nép, – hány prófétából dől a keserűség? Itt, s tengerentúl, hányan hisznek szentnek hirdetett ravasz róka-lovagrendnek? Hány templomot vettek meg a kufárok? Hányan lettek immár semmit-se-várók? Hány ál-kereszt lett díszlet, s hány ál-ima hajt bő vizet az ördög malmaira?

Zoltay Lívía

A neurológián

Rohamosan málló vakolat, repedező csempék, harmincéves, narancssárga műanyag székek, de a mostoha körülmények ellenére mégis hihetetlen a tisztaság a neurológián.

Délután négy óra van. Több mint egy órája ülünk a folyosón. A barátnőmet kísértem el. Pár hónapja volt egy nagyon komoly magánéleti tragédiája, amitől depressziós lett.

– Na és ki nem az manapság? – gondolom, aztán elszégyellem magam. Megígértem neki, hogy vele leszek, fogom a kezét, amíg tart ez az örület (meg persze utána is).

– És az én kezemet ki fogta, amikor...? – kezdem megint, persze csak gondolatban és újfent röstellem magam.

A jobb oldalamon ülő szakállas, középkorú férfi – lehet vagy ötven kiló vasággal – hirtelen felém fordul, és vékony, remegő hangon, szinte kántálva ismétlegeti:

– Voltam én kérem szépen mezőgazdasági szakember is ám, tessék nekem elhinni, úgy van, ahogy mondom, kérem tisztelettel.

Mit lehet ilyenkor tenni? Egyik oldalamon a barátnőm ül gondolataiba mélyedve, várja, hogy sorra kerüljön és megkapja a kis csomagot, amitől talán egy árnyalatnyival elviselhetőbbek lesznek a mindennapok.

– És utána? Mi lesz utána? Hiszen nem lehet egy életen át gyógyszereken élni! – bújik elő belőlem újfent a kisördög, de rögvest moderálok magam, hisz nem vagyok pszichiáter.

Másik oldalamon a kántáló, amolyan, a légynek se tudnék ártani, mégis mindenkinek az agyára megyek -típus, folyamatosan informálja a körülötte lévőket a mezőgazdasági mérnöki múltjáról. Nyomatékosítva a mondandóját, föl-le járkál közben, az egyre kényelmetlenebbé váló szocreál-székeken feszengő, türelmetlen többi beteg legnagyobb örömére. Egyikük, egy harminc körüli férfi (rendesen elaludt hajjal), aki eddig csöndben üldögélt a fejét a tenyerébe fogva, most föláll, álmos, birkaszemeivel rámered a kántálóra, és megszólal:

– Nem fognád be mára, okostojás? Kit érdekel, hogy mi voltál? Most itt ülsz te is velünk és várod a dilibogyó-adagodat, úgyhogy ennyit a karrieredről! Hallgass és ülj le!

A folyosón dermedt csend. Egy pillanatra magamba húzódok én is, mert ez bizony ütött. Ennél pontosabb helyzetjelentést ritkán hallottam eddigi életem során.

A kántáló összerezzen, mint egy riadt, apró madárka és elsomfordál a sarokba. Hangját sem hallani többet.

– Vajon meddig kell még itt rostokolnunk? – kérdem félhangosan, de látva a barátnőm kétségbeesett ábrázatát, ejtem a témát.

Azt mondja, nagyon hálás nekem, amiért elkísértem erre a finoman szólva sem túl barátságos helyre. Azt is mondja, hogy az orvos szerint nem kell már sokáig szednie a gyógyszert, és csak a legenyhébbet kapja. Apró mosoly húzódik az arcán, hosszú idő óta először, és már kezdem hinni, hogy ez a jó út, hogy talán valóban szüksége lehet a gyógyszerre ahhoz, hogy jó mélyre eltemethesse magában a múltat, amikor a semmiből

hirtelen előtűnik két nagydarab, tagbaszakadt férfi, meg egy nő.

Odacsörtetnek az ajtó elé, nem törődve a többi, órák óta ott veszteglő beteggel. Az egyik férfi, az idősebb (úgy hatvan körül saccolom), meglehetősen agresszívnek tűnik, ahogy indulatosan, öblös hangon kiabálja:

– Nekem most azonnal kell a gyógyszerem, úgyhogy én most bemegek!

– Hát ez már sok! Itt most egy snitt! – gondolom és felállok. Odalépek hozzájuk. Elkezdem mondani, hogy ide mindenki csak a gyógyszeréért jött, mégis szépen vár a sorára, úgyhogy üljenek le ők is és várjanak. Ezek persze rám förmednek. Az idősebb férfi folyamatosan üvöltözik, megtoldva a mondandóját egy-egy jól irányzott káromkodással, különös tekintettel anyámra, apámra és az egész „fattyú” családomra. A fiatalabb, cseppet sem törődve azzal, hogy én azért mégiscsak egy nő vagyok, szabályosan befenyít és – mintegy előrevetítve koránt sem vicces szándékát – támadóállásba lendül. A nő fejhangon sipákol. A barátnóm odaugrik mellém és próbál nyugtatni (ő engem, ez egyre érdekesebb!), a kántáló ijedten fogja be a fülét. Az elaludt hajú a tenyerébe temeti az arcát. Én tovább viaskodom most már mind a két férfival.

És akkor megtörténik. Egyetlen másodperc alatt. Leköpnék! Érzem, ahogy a ragacsos, vastag nyál végigfolyik az arcomon. Annyira undorító, hogy ennél már nem is lehetne rosszabb.

Mire úgy-ahogy felfogom, hogy mi történt, és rohamtempóban törölgetni kezdem az arcomat, már ott van két ápoló. Rutinosan igyekeznek szétválasztani bennünket. A doktornő áll a rendelő ajtajában, magából kikelve, a fejét

csóválva, teljes joggal. Ő is felszólít, hogy hagyjuk abba a veszekedést, legyünk tekintettel a többi betegre.

Nem tudom, kire haragszom jobban, rájuk, vagy magamra, amiért leálltam velük vitatkozni. De azt hiszem, hogy magamra.

Ezek után már tényleg nem egyértelmű, kinek kell a gyógyszer...

Visszaülök a székemre, azok hárman is megnyugszanak. A doktornő behívja a barátnőmet, gyorsan végeznek. Amikor kijön a rendelőből, azt mondja, a doktornő tud ajánlani egy nagyon jó szakembert, ha nem vagyok képes kezelni az indulatkitöréseimet.

Hangosan felnevetünk, úgy indulunk haza. Régen hallottam így nevetni. Mélyről jövő, igazi nevetése volt, olyan térdcsapkodós. Hát ezért megérte leköpetni magam!

De többször nem kísértem el a neurológiára. Nem is kellett már sokáig járnia...

2010. július

***

Szántó Ilona

A csendes eső

Különös éltető suhogás,
millió parányi koppanás,
csatornában a víz csobogása,
buborékok tiszavirágzása.

Németh Erzsébet

Húrokra hangolt századok

Tinódi (Lantos) Sebestyén emlékezete

*"... sem adományért, sem barátságért,
sem félelemért hamisat, be nem írtam -
az mi keveset írtam, igazat írtam."*

József Attila különösen fontosnak tartotta, hogy íróember az igazat mondja, ne csak a valódit... Joggal hihetjük, hogy évszázadokkal korábban Tinódi Sebestyén ekként cselekedett: midőn krónikás énekeit írta. Olyan írónak, költőnek adva ezzel forrást, nyersanyagot a későbbiekben, mint Arany János, Tompa Mihály, Gárdonyi Géza, Ady Endre.

Születésének pontos évszámát nem ismerjük; 1505 és 1510 közé teszik a kutatók. Valószínűleg a Baranya megyei Tinód helységben látta meg a napvilágot a XVI. század nevezetes énekszerzője, lantosa. Származását illetően ellentmondásokkal találkozunk. Egyik verzió szerint köznemes családból való, másik szerint jobbágyszármazású, a harmadik feltevés szerint: szülei módos parasztpolgárok lehettek. Latin iskolát végzett, elképzelhető, hogy Pécsen tanult. Deáki tudományt szerzett, de kiképezte magát az énekekben és a zenében is. Literátusnak, illetve Sebestyén deáknak nevezte magát. A kor, amelyben élt: történelmünk zivataros századai közül való: Mátyás király halála után több trónkövetelő lépett elő az egymás ellen forduló bárói csoportok támogatásával. Ez harcot jelentett. És harc folyt 1514-ben a Dózsa György vezette parasztháború során, aztán elkövetkezett az 1526-os mohácsi vész, illetve 1541-ben Budának a török

által való elfoglalása, majd a várháborúk sora. Erre az időre esik a hitújítás beköszöntése és elterjedése is, ami tovább élte a helyzetet. Tinódi vitézi pályára lépett, 1530-35 között részt vett a törökök ellen vívott harcokban, mígnem a bal kezén kapott súlyos sebe miatt alkalmatlanná vált a további katonai szolgálatra. Ezután került Enyingi Török Bálint szolgálatába, mint íródeák, illetve ura gyermekeinek nevelője. Gyógyulása közben írt egy széphis-tóriát és egy bibliai történetet. A Török Bálint szigetvári udvarában eltöltött időre később is sóvárogva emlékezett vissza. 1541-ben Buda megszállásakor a szultán Török Bálintot elfogatta, és haláláig az isztambuli Héttoronyba záratta. Ekkor Tinódi egy időre állás nélkül maradt, vége szakadt nyugalmas életének. De még Szigetváron megírta daliás és vitéz úrnak török fogságba jutását a Buda veszéséről és Terek Bálint fogságáról című munkájában:

*„Ezer ötszáz negyven és egy esztendőben
Budáról császárnak el-alámentében,
Szigetben ki szörzé vala nagy fektében,
Vitéz urán való nagy kesergésében.”*

Ezután egy ideig, mint énekmondó tengette életét, majd Werbőczy Imréhez került Daruvárra, akinek 1542. évi kozári diadalát énekelte meg. Majd várról-várra vándorolt, felkereste az országgyűléseket, s a különböző csaták színhelyét, hogy krónikásénekeihez a pontos és hiteles adatokat megszerezhesse; mint egy jó riporter. Ahogy a török hatalom mindjobban terjeszkedett, Tinódi elhagyta a Dunántúlt, Nagyszombatba ment az országgyűlés színhelyére. Nádasy Tamás,

a protestáns nádor lett a pártfogója. Az ő közelében volt alkalma adatokat nyerni a kor történetéhez. Nádasdy segítségével szerzett házat Kassán, s 1553-ban nemesi címet is. Ferdinánd király költői érdemeinek elismeréséül ezt a rangot adomá-nyozta számára. Megházasodott, gyermekei születtek. Családjának utolsó leszármazottja Tinódi István, 1854-ben halt meg Sárbogárdon. Kassán nyugodt életet élt, sokat dolgozott. Közben-közben innen is felkereste a nagyobb harcok, ostromok színhelyét; így például 1552 késő őszén Egert. Az Egervár viadaljáról szóló énekében pontosan leírja például még azt is: hol állottak az ostromló seregek, hol helyezték el a faltörő ágyúkat, hány ágyúgolyót szedtek össze a várbeliek, hányan sebesültek meg közülük... Megénekelte Veszprém, Drégely, Ság, Gyarmat (Balassa), Szé-csény, Hollókő, Buják várának ostromát is.

Ha nem volt híre, amit elénekeljen, a régi históriákhoz fordult: elmondta Zsigmond király történetét, s hogy miként látott Tar Lőrinc egy tüzes fürdőkádat a pokolban, mely körül négy tüzes ember a királyra várt, de énekelt Szulimán szultánról, a bibliai Juditról, Jónás prófétáról, sőt Jasonról és Medeáról is.

1554-ben kiadta – valószínűleg főúri pártfogóinak költségén – Kolozsváron verseinek gyűjteményét: a Cronicát. Ebben a könyvben huszonegy kottákkal közzétett verses históriája van. Ezen kívül még négy kottanélkülit ismerünk tőle. Az énekmondás tehát könnyvnyomtatássá fejlődött. 1555-ben ismét Egerből van róla híradás, majd Nádasdy Tamás látogatására indul. Ezen útja során érte a halál 1556-ban, Sárvár tös-

zomszédságában, Sár községben. Valószínűleg az osztopáni Perneszy-család sírboltjában alussza örök álmát. Kassai házat 1900. június 10-én emléktáblával jelölte meg a város lakossága.

Nemesi címerében lant és kard van. Méltó kifejezője életének és munkásságának.

Lant és kard,
harc és dal,
összetartozások,
végletek...
Húrokra hangolt
századok,
húrokból fölcsapó
énekek!

N.E: Lant és kard

***

Bíró László

Csöndet fűznek a szavak

Két vastos zárójelentés között szállnak felém az egészség-ködök két lélegzet között bármit szabad emre csöndet fűznek a szavak

körbedalolja lelkem a semmi reggel-este a hiány ad enni nekem a mindenség hatalmas úr a verslepedőn fekszem egyedül

véremben ácsolják a színpadot az emberjelenetben kín vagyok sorsomban bajok főzik a kávé s a magánypresszótól odébb állnék

Urbánszki László

Kívül hamu

Kívül hamu, beljebb félig elégett ágdarabkák, itt-ott némi izzó parázs. Ennyi maradt.

Kevés tavalyi fű, összetördelt gallyak, egy szál gyufa, és megszületett a tűz. Először kicsike füstszál kígyózott elő, később megerősödött, vastagodott. Színe egyre sötétebbé vált, majd diadalmasan előugrott a láng. Mohón végigfutott a gallyakon, nagyokat ropogva begyújtotta őket. Utána együtt égtek, sőt mostanra már véget is ért a nagy lobogás, csak néhány félig elszenesedett, szívósabb túlélő maradt, melyek még fel-, fellobbannak.

Egy utolsó perceit élő ágdarabot figyelek. Szép halál. Ügyetlen gondolat, de szinte ez tűzélete legszebb pillanata. Lágyan, selymesen izzik, majd huss, és vége. Hosszan elnyújtott csúcspont. Bár, ha jobban belegondolok, az elején sistergett. Nem igazán kívánta ezt a tüzet. Éretlen volt még - mondhatnánk bölcsen. De mit lehet tenni, belekeveredett az érettek, a szárazak világába, és mielőtt magára talált volna, magukkal vitték a nagy közös tűzbe.

Utána együtt izzottak a felnőtség kohójában, de mostanra már véget ért a nagy lobogás, csak néhány félig kiégett szívósabb túlélő maradt, ők még fellobbannak néha. Legtöbbször a hajdani éretlenek közül.

A szavak játéka. El kéne engedni magam, élvezni a csendet. Bár fura, hogy ezt, amit hallok, csendnek nevezem. Pattog a tűz, madárhangok vegyülnek a szellő susogásába, az én nyugodt

mocorgásom is benne van, és mégis. Ez amolyan gazdag csend. Kiteljesedett, örömet adó.

Vannak szegényes, szánnivaló csendek. Amikor ott állsz a lány előtt, már mindent elmondtál neki, de ő csak hallgat. Átnéz rajtad. Vagy amikor hosszú sorbanállás után odaérsz, ahol már fizetni is kell, és hiába számolod kuporgatásaidat. Kevésnek találtattál.

Léteznek iszonyú csendpillanatok. Az orvos, aki túl nagy levegőt vesz, hogy elmondja, és ekkor te már tudod. Amikor a kocsid elé került őz rád néz, vagy a temetésen az anya, amint felpillant a koporsóról.

És vannak szép, nyugodt, örömmel telített csendek: ezerráncú nagyanyád szeretetteljes mosolya, mikor megsimogatta a buksidat. Vagy amikor arra ébredsz egy fokhagymás-pirítósszagú, lusta vasárnap reggelén, hogy vakítóan süt szemedbe a nap.

Figyelem ezt a kicsiny, majdnem hamvába fulladt mindenséget. Begyulladt újra, és a táncoló lángok fölül halott pernyedarab indul a magasba. Csak így, egyszerűen. Küzdelem nélkül. Egyre följebb.

Nem harcol, nem verdes görcsölve. Ég még odalent a tűz, van kikre támaszkodnia – barátok, társ, utódok.

Nehezek ezek a gondolatok. Nézttem a tüzet, vagy inkább a maradványait, és előbújtak.

Kapaszkodnak belém, lehúznak. Jó lenne lerázni őket. Beleállni a lángokba, hogy leégjenek. Milyen szép kép. De vajon mi maradna a tűz után? Nem fogom kipróbálni. Nem merem.

De honnan ez az ösztönös keserűség? Miért a mögöttest akarom látni, hisz

olyan szép, ami látszik.

Hinni kéne végre valamiben. Magasztos lenne jó, lélektisztító vallások mámora. Apró, emberközeli hitem mindig volt, de a nagy helyettesítő soha.

Megint a szavak. Miért hiányolom azt, amit nem is kerestem igazán? Csak a magam erejében bíztam. És most is ebben kell hinnem.

Még van belőle. Annyi, amennyi. Nem fogom számba venni. Nem akarom!

Nézem a tüzet. Vagy inkább a maradványait.

Kívül hamu, beljebb félig megvalósított álomdarabkák, itt-ott némi felizítható parázs.

***

Boér Tamás

Haza

hőfölte e táj
ó haza
földed anyától
örökös ringatása
dér facsarta
tél ízed
előntve vérrel

emlékem s álom

törékeny határod
ázottan olvadó
jégvirág

Barcs János

Talicska-sírás

Fájdalmas emlék

Szúrágott, öreg, rozoga talicska,
árpát tol rajta apám a malomba.
Nem nagy malom az: – Kovacsics daráló.
Befonta a téli zúzmaraháló.

Amíg odaér, olykor-olykor megáll,
megroskadt már az izmos kar és a váll.
Megyek anyámékhöz s Ő jön velem szembe,
talicska sírása fúródik szívembe...

Átölelem vállát, s nékem tesz panaszt:
– Elmondom, fiam, mert te jól érted azt...
Sovány a hízó, sokat kér még enni –
mondja –, meg kéne a kereket kenni...
Apátok öreg, a talicska is vén,
itt hagyott öt lány, s három nagylegény.

Szétszökött a család, szanaszét húznak;
nyolcfele futottak neki a nagy útnak. –
Olyan szép volt egykor ez a bölcs család;
s hiszik: most mind újjá szülheti magát.
Ósi házunkról hámlik a vakolat,
fészkelik szarkák –, sárpادلója rohad. –
Nézem az arcát, csupa kín, verejték,
izmait az évek jól elperelték – :
– Szeretnék egyszer még birkózni veled,
talpra emelni minden feldőlt szekeret.
Úgy érzem: meghaltak bennem a szavak,
deres kavics csikorog a talpunk alatt,
szemben az öreg temetővel, a Zimonya alatt
megszámlálni sem tudjuk az öreg varjakat: –
S oda se neki, – köpi markát apám –
s taszít egy nagyot a nyiszorgó Talicskán.

Barcs-Pálfalu 1977. január 27.

HANS-GUIDO KLINKNER

HASEL VÁRÁBAN
(*Auf der Haselburg*)

Freskók

Dill Riemenschneider mesteri kezéből
motívumokkal az Argonauta legendából
díszítik az öreg vár lovagtermét.

Itt ülnek össze
a messziről jött barátok,
egy tüzes malvasia melletti
laza beszélgetésre, világos előadásra.

Ének és klasszikus zene,
Haydn trombita koncertje
varázsol el szívet és teret.

Egy csillagos éjszakán
a Hale-Bopp üstökös
húz csóvát a város fénytere fölé.

Boldogan állnak
éz Életóra mutatói.

Felejthetetlen benyomásokkal, pompásan megjutalmazva
térnek a barátok vissza otthonukba,
összevetve zsákmányukat az argonauták arany gyapjával.

Haselburg/ Bozen 2007. márciusában

Fordította: Bayer Béla

Magyari Barna

Ébredés után

Csillának

itt ébredek bennem minden reggel
hol összefog a fény Csilla-szeggel
szunnyadóból leszek ember s férfi
Csillaságodban elkezdek élni

ereimben a vér metrót játszik
téged szállít combtól a májig
onnan tovább egyenest a szívbe
ahol az élmény csodának ír be

ha elmúlik egy csók születik három
ajkakat vágyom mindig a számon
összes sejtemben lényed világol
építem sorsom Csilla-virágból

Örök angyal

Csillának

amikor ébredek minden reggel
ki-kimászik belőlem egy ember
az üresség tompít a csend élez
idomulok napi tévedéshez

a vágy tölt meg percet szót üreget
mikor felőled jön az üzenet
s ha jól seftel agyamban az ábránd
ajkamon csókod mossa a párkányt

szívemben az éden hozzád sétál
kihordani a fényt kéne még tál
majd helyet cserél a nincs a vaggyal
te élém toppansz mint örök angyal

Németh Erzsébet

„Atyám bocsáss meg nekik, ...”

A tavaszi Niszán
tizennegyedik napja:
porzik a jaffai út
Jeruzsálemtől északnyugatra.
Katonák, kappadókiaiak,
egyre többen, s zavarják széjjel
a városba tartó karavánokat.
Kettős őrláncot kell kialakítani! –
így szól a parancs,
s szabadon csak egyetlen
feljáró marad. –

Bekerítve híresül
a Koponyahegy.
Ezen lesz délután
a három kereszt,
lator és lázadó
szögezve rá...
Micsoda ácsolat!
S köztük lesz maga
a híres ács fia.

Mert jól működik
az ünnepi demokrácia.

Dismas és Gestas mellé
Bar-Rabban helyett:
Jézust szavazza meg
a főpap, s az őrző tömeg.

Pilátus itt már
csak gyöngé báb lehet.

Bp. 2011.

Baráti Molnár Lóránt

Harmadik napon

1.

Az első napon mindent elfelejtettem,
a második napon kerestem emlékbe-vezető-lépéseimet,
és a harmadik napon egyre élesebbé lett a sejtelem:
elindul a második özönvíz, és esni fog, esni, most
és mindörökké, – végig a testemen, az életemen...

2.

(...és Te is csak voltál, – elsodort ez a
víz, ez a mindenséget-áztató, örök eső, –
és elmossa majd a hiányodat is, és mellettem virraszt
az idegen nők dermedt, bábu-pillantásában, és
elkísér: a magány világvégi, üres, fekete
síkátorain át jön, jön velem...)

3.

...és bizony mondom néked:
csak bánat s fájdalom
lesz csupán csönddel-viselős-arcomon,
ha véled még egyszer... egyszer
találkozom. –

Ötvös László

Emberek és gyöngyszemek

Disznók elé gyöngyöket ne vessetek,
mert dühükben rátok törnek és széttépnek!
Adjatok gyöngyöket az embereknek,
hogy ők is gyöngyszemekké lehessenek!

Vasi Szabó János - Szabó Márton

Abszolút nulla pont

~: a Kelvin-féle abszolút hőmérsékleti skála alappontja. Értéke: -273,16 Celsius fok. Ezen a hőmérsékleten a gázokat alkotó részecskék hőmozgása megszűnik. A kozmikus háttérsugárzást mérve: az Univerzum hőmérséklete 2,7 Kelvin. Ha az ősrobbanás-elméletnek igaza van, ez a kozmosznak olyan állapotát jelenti, amelyre az egykor több milliárd fokos világegyetem mára lehűlt.

Csillagászati kislexikon

Álom

Abraham Herz, a Világállam polgára, a slumbervillei Egyesült Fénymotorgyártó Vállalat 3-as fokozatú propagandistája jóllakottan tolta el magától a tányért. Rachel asszony aznap is kitett magáért! Nincs a Világállamban még egy háziasszony, aki a szokásos szójakoncentrátum fejadagból ennyi és ilyen finom vacsorát tudna készíteni!

Abraham Herz teli hassal, egy fárasztó aktatologatással elmúlatott nap után leheveredett, s elméjét rögtön hatalmába kerítette a kimerültség.

Első álmofázis: mélyálmom

Fehér dunna alatt a táj.
Barna csupasz karú fák.
Hópelyheknek szalutálnak.
Jéggé fagyott nyári harmat.
Csilingelő jégcsapok.
Bennük légbuborék vacog.

Dideregve olvasom a feliratot. Hideg van! Fagyott-halott világ vesz körül. Kékülő ujjaim végig tapogatják. Hatalmas

jégharang. Hang nem jut ki belőle: én sem. Lehet – nem is akarok.

Varázslatos jégvirágminták ékesítik csupa ablak fagyszobámat. Dértérítő az ágyamon. Kristálydíszes, síkos szőnyegen taposok mezítláb.

Egyedül vagyok!

Második álmofázis: REM fázisú álmom

Olvasom, és újból olvasom a feliratot, hiába. Nem értem. Mélyhűtőből kihúzott fejem kocka; szikrázó hegyes dárdák – egykor göndör, fekete hajtincseim –, ha letörnek, kopaszodom. Mégis, itt érzem jól magam!

Nem tart sokáig...

Emlék nyaldossa körbe jégmárvány koponyámat.

Segítség!

Mint tiszta víztükörben, egy pillanatra megláttam önmagam.

Fájt!

Gyémánttűk ridegségével hasít szívembe a gondolat:

Szabadság...

Harmadik álmofázis: mélyálmom II.

Nagyot szippantok a metsző, tiszta légből. Keblem bal felén a fagyott motor mozogni kezd. Meleg lét pumpál szertesét az ereimbe.

Negyedik álmofázis: REM típusú álmom II.

Éleset találtam. Langyos, piros csepp bugyog elő, amint hozzáér opálszínű kezemhez. Érzem, hogy tennem kell! Fehér porként serceg a jég, amint lassan

vésni kezdek. Régi betűkkel karcolom tele fénylő üvegszobámat.

Ropog a hó, elhalt gally reccsen.

Egyarcú itt minden.

Tékozló a legtöbb évszak a nagy Évben.

Csupán egy: furcsa pásztora a nyájnak,
minden sajtó sebhelyt betapaszt,
mire felderül az élet,
s eljő a meleg tavasz!

Ötödik álomfázis: éberálm

Testem pólusai halvány pirtól sziszegnek. Borzongás fut végig rajtam...

Melegszen!

Langyos zápor áztatja arcomon a keményre dermedt barázdákat.

Ijedten nézek szét: védett otthonom pusztulását látom. A szikrázó ékszerdoboz lassan sárcsomóvá görnyed.

Fönt előbukik az ég. Más színű **ez a kék!** Süti a bőrömet! Hűvös verejtek csöppökbe öltözve veselkedem neki a hegyoldalnak, aminek lábánál egyszemélyes kis világom megbújt.

Új hazámban minden méter más veszéllyel les rám. Csupasz vagyok. Fekete hajtincs göndörödik a szemembe. Bátorítóan!

Fenn állok a szakadék peremén. Innen mindent látok! ...

Borzongás süvít át lelkemen! Egész mezítelen lényemben reszketek. Könyörögök a Legnagyobbhoz: változtasson vissza, szürke pocsolyává, mint mögöttem – lent – a közelmúltamat. Legyek inkább szennyes, megalkuvó maszat: csak ne lás-sak!

Hogy mit? ...

A lábam és a horizont közt, a négy

égtáj felé szétterülő jéggarangok milliárdjait!

Ébredés

Abraham Herz hirtelen ébredt fel lidérces álmából.

Családjának többi tagja már szorgalmasan csomagolt, fészülködött, az utolsó simításokat végezte el, mielőtt kilépne a lakás hártlyavékony alumíniumötvözet ajtaján.

Herz lomha mozdulatokkal hányta magára az előre kikészített ruhákat, majd megreggelizett. Különösebb búcsúzkodás nélkül lépett a toronyház tovasiető lakókkal zsúfolt folyosójára.

Idegésítő álmát a hűvös reggeli levegő kifújta elméjéből, akatáskáját lóbálva merült el Slumberville sugárútjának hullámzó emberfolyamába.

***

Lévai Wimmer Mária

A neved...

József Attila emlékére

Már

Egyre többen

Szorongunk

Vonat-kattogású

Szívedben

És különben sem

Lehet nagy baj ott

Ahol egyre többen

Mondják

Mormolják

Suttogják

Leírják

A neved: József Attila

Balatonszárszó, 1999. április 11-én,

a Költészet Napján.

BAYER BÉLA

versei

KIBICCSANT

Megkésett titánok hebegő ajkain
lázasan feslik a szóvirág.
Bár igyekezetük itt-ott megkapó,
zavar az a kimódolt képzavar,
amellyel lelkük onániája ellenünk
fordul. Strófáikban rím csikordul,
formát ölt a kibiccsant gondolat.
A tudat salakja szirmokat vajúdna,
tobzódznak a fixa ideák.
Bacchánsnők kacaját mímelő
verslábak dönögnek, míg nem
feldübörögnek lant húrokon a lópaták.

MEDDŐ

A feledés nyálát kente rá a lét,
a gentleman ha nem élvez, hallgat.
Hiába pofozza hűtlen hitvesét,
kit az elmúlás ténye sanyargat.

Istene ha volt is, rég föladta már,
nem enyeleg szaván meddő Éden,
nem sikolt érkezten földhözvert pohár
nyírettyű sem szól már, mint régen.

Nem maradt mása, csak tucatnyi verse,
illanó dicsőség, mely megfakul,
halandó nem lehet isten kevercse,

hisz holtáig a jó pap sem tanul.
Nem lehet a teremtő földi mása,
önsorsának jobbító kovásza.

PERCKÖSZÖNTŐ

Arcfoszlányok úsznak át a csöndön.
El nem érhetően vagy jelen.

Résrenyílok, a percet köszöntöm,
kőmagányban éltes értelem.

Kopjafákon vérzik fel a reggel,
inged villan, láztól csatakos.

Vágyra hajszol, csigolyámon perzsel,
vemhes dalhoz kottát aranyoz.

HACSAK

Velem immár minden megtörténhet,
hisz a dolgaimmal egy vagyok.
Nincsen szavam a szavak ellen,
sem esélyem, hogy jelet hagyhatok,
hacsak nem magam vagyok a jel.
A végső dobszó, az elcsókolt vágyakozás.
A híd, melyen át már rég nem jár senki,
noha egykor lélektől lélekig ért.
Kimért mozdulatok váltották le öleléseimet.
Enyém lett végül a fránya,
kiválasztottak magánya, s a félelem.
Istenem, biztos, hogy így akartad?
Így akartad, hogy Krisztus-ábrázattal
szűköljek szemlesütve?
Képzetem halkuló sikolyra ébred,
s míg az enyészet bimbaja feslik,
lelkemnek ajtói egymásba nyílanak.

Németh Dezső

AZ EGOMI SÁRKÁNY

Interaktív rapmese

Én vagyok az első rappermesélő.
Ebben a műfajban nincs nálam nagyobb.
Én találtam fel a rappermesét.
Én a rapmese királya vagyok.
Húzzál el öcsi, ha nem hiszed el,
hogy jól bánok szavaink kincseivel.
Hazaváglak, ha kételkedsz ebben,
mert nálam senki sem mesél szebben.

Ref.

Én vagyok az első rappermesélő.
Ebben a műfajban nincs nálam nagyobb.
Én találtam fel a rappermesét.
Én a rapmese királya vagyok.

Egy meserapperrel álltok most szembe'. A hol volt, hol nem volt nem jut eszembe, nyomom a szöveget, szóvivő vagyok, reklámszatyorban viszem a szót, néha kiesik belőle, de nem vagyok ki tőle, meserapper vagyok. Van, mikor egy témára bekattan agyam, ilyenkor királynak képzelem magam. Mondom nektek kis csávók a világ nem más, mint kisminkelt medáliák; ömlesztett csodák tömkelege. Dögnagy mézeskalácsot varázsol elénk, de csak látszat ez, s belőle nuku a miénk.

Ha mondom a refrént, mondjátok a szöveget, heten kaphattok tőlem szép süveget, heten papírcsákós vitézek lesztek, ha a csatában oda nem vesztek, ha a csatában oda nem vesztek.

Ref.

Ez a világ egy mesevilág,
ragyognak sminkelt medáliák,
ömlesztett csodák palotája,

tátva marad az ember szája.

Ismétlés:

Ez a világ egy mesevilág,
ragyognak sminkelt medáliák,
ömlesztett csodák palotája,
tátva marad az ember szája.

Kis-krapekok mostan figyeljete! Ti lesztek a legnagyobb rapperek. Cipeljük együtt a délibábokat, kapjátok el a műkütyü bábokat. Felépítünk egy szép palotát, Egom még nem látott ilyen csodát. Szívárványszíneket ont a város, amikor az ég csillagvirágos, chattel az éggel a kék Duna habja, rajta kacszáz a hold darabja. –

Itt fészkel Egomban első Galiba király, körüljárja érdekből sok udvari lakáj. Második Kalamajkát lökte le a trónról, most helyére ülve eszik-iszik a jóból. Virágzik itt a recefice mák, s kenceficéző sumák terem a palotánk falán. Talán az aranykezü fazon gondolkozott azon, hogy dizájnos legyen a város nagyon?

Kalamajka összeesküvést vésett (sajtba): Galiba királynak küldött ebédet. A bazilikú(a)sajtnak csak a lika volt, így a királlyal csudára kitolt. Galiba király éhkoppon maradt, éhségében az agya kiakadt. Tutira berágott Kalamajkára, kiállította egy szemétkukára. Egom főterére nyomták ki a „szobrát”, de előtte egy kicsit restaurálták. Kalapácsolakozták a furmányos csávót, a bőre kékzöld színekben játszott.

– Na, ne tudd meg! Sajgott mindene nagyon, berágott akkor az aranykezü fazon. Úgy hívták Ózon a nagy varázsló, lófejű volt ez a varázsló csávó. Összeját-szott a Kalamajkával: összekavarta a fület a fával.

(Ebben az időben az volt a дума, hogy Egomnál visszafelé folyik a Duna. A parton kétlábú halak sétálnak, s dízajnos mobillal telefonálnak. De földobódott a halcsávók talpa, mikor rákaptak az encsitalra /encsiücsi: becézett energiail/. Aki ezt nem hiszi, vegye ki részét:

„Kérdezze meg orvosát vagy gyógyszerészét!”

Ekkor szötte Ózon az ármányt, varázolt dögnagy Pánk sárkányt. Egyfejú volt ez a sárkánycávó, taraja leért a tarkójáig. Vörös színt játszott hosszú sörénye, s bazaltkő ékes fülakármije lelógott páncél vállkütyüjére. Orrában drágakós pirszingek csüngtek. Tutira mondom, a bőrmellénye megért legalább száz lepedőt. Ragyogott fullos szerelése a csilivili szegecsek tömkelegére. Félelmetes volt testékszere: bicepszein lánholt két béka szeme, kígyó tekergett mind két combján, vaskarmos surranók voltak a lábán. Kiálltak belőle tüskés szögek. Dögjól nézett ki a krapek.

Odaállt Galiba király elé, s rapperes hangon szövege -lé:

– Lefújlok tűzzel, Galiba király. Úgy elszállsz ekkor, mint döglött sirály. Vagy fizetsz százezer eurót nyomban, vagy Kótyomfitty lányodat nem látod Egomban. Pedig dögös kis tyúk ez a liba. Nyomjad a lövét gyorsan Galiba!

Elszállt az agya Galiba királynak s rappleve beszólt a Pánk sárkánynak:

– Nem adom át neked sárkány a tarhát, nem csinálsz belőlem ekkora marhát. Itt van két óriás verőlegény. Húzzál el gyorsan te sárkánygörény!

Intett két góliát óriásának, ők baseball ütőkkel rontottak Pánk sárkánynak, aki tüzet okádott; szikrákat ontott a két csávóra, ők lángolva tértek nyugovóra.

Pánk sárkány elkapta Kótyomfittyet, látszott, hogy nem ismer semmilyen viccet. A királylány rappelve sikítva mondta, mikor a sárkány a markában fogta:

– Én vagyok Egomban a leg-leg tini, csípőszoknyám farmer, de mini. Az arcom piros, mint a sült fánk, ne markolássz mán sárkány Pánk! Brilles pirszing csüng köldökömön, szépségem annyi, mint száz a köbön, kis koronám arany és drágakő, Egomban én vagyok a király- nő. Fölgyújtottad a ridikülöm, Pánk sárkány én ezt el nem tűröm. Előkapom a poroltóm, lánogodat nyomban eloltom!

Közben Ózon a nagy varázsló csiribizett egy motor-quadot, de jöttek újabb óriások, hogy kiszabadítsák a királylányt. Pánk sárkány mindet hazavágta és meglövalogolta a járgányát.

– Na, kattanj föl gyorsan a quadtali-gámra! Mert ha berágok annyi neked. Azután elvonulsz csigalomba te nyivákoló ős-cicvarek. De figyelj ide te is Galiba libakirály, hülyeséget ne csinálj, mert visszajövök hetente. Amíg a suska nem lesz a zsebembe, hét Egomi kislányt elviszek, s mindennap egyet megeszek.

Ezt mondta Pánk s ölébe kapta a karmolászó királylányt, aztán elhúzott a Fekete hegyre, s barlangba zárta a zsák-mányát.

Siratta lányát Galiba nagyon, nem volt a városban vigalom. Jöttek a fekete délibábok, nappal is nyíltak éjjeli virágok. Feketébe öltözött udvari bolondja, a csörgősipkás Kelekótya. Feketében jártak a menő miniszterek, zokogott Egomban minden gyerek. Az égből fekete jégeső hullott, Galiba majdnem kinyíffant, mikor egy jégtojás a fejére pottyant. Kihirdette hát az egész világon:

– Aki megmenti Kótyomfitty lányom,

azé lesz keze és fele királyságom.

Jöttek sorban páncélos csávók. Csillogtak fegyverek: kardok, buzogányok. Ide húzta a szajré a legnagyobb menőket, de Pánk sárkány sorba hazavágta őket. Aztán követelte a hét kicsi lánykát, el is vitte Egom hét kis virágszálát. Láncot vert a kicsi lánykáknak lábára, s felrángatta őket dögnagy járgányára.

Gyertek most körém egomi srácok, járjuk együtt a rapharci-táncot! Védjük meg az egomi lányokat! Ne hagyjuk lábukon a durva láncokat! Ne hagyjuk rabságra vetni őket, sokszorozzuk meg az erőnket! Aztán kiszabadítjuk Kótyomfittyet, az egomi királyi kincset! Palotánk tini virágát: Galiba király leányát.

Öcsém! Ne tudd meg! Sírt az egész város, gyászos helyzetünk nem volt mulatságos. Ekkor előjött a polgármester, azt mondta ő a legnagyobb rapper, előadta nyomban a szám(l)át, a városkapuba vágott egy dárdát, alatta hatalmas hirdetés írta: *Húzzon el a városból minden birka! Sárkánynak tilos a parkolás! Aki a szabályt megszegi, a rendelet halállal bünteti.*

– FigyeljeteK ide most egomi emberek, az is, aki az utcán hempereg. Nem segíhetnek hősök, rendőrök, katonák, csak a jó magyar mesefigurák. Ezért most néhánynak telefonálok. No, ne sírjatok már egomi léányok! Haló, te vagy az Kukorica Jancsi? Tudnád nekem a fiadat adni? Igen, Tengeri Jani kell a sárkányölő. Úgy tudom e szakmában ő a menő... Te vagy az Jani! Szerbusz, fiam. A keresztapád igen nagy bajban van. Sanyargat bennünket Pánk, a sárkány... Nem, nem az küldte ránk, nem Párkány. Azonnal gyere fiam! Ha lehet, hozd ma-

gaddal a quad-szekered, meg Toldi fia is jöjjön, a Toldi Miki, malomkős nyakláncra jól jönne ki, de Gúnár Matyit is hívd, Ludas Matyi fiát, hárman tehetek nagy galibát. Oké a balhé, Jani gyerek? ... Az ösztöndíj? Jó, abban segíthetek.

Most ide figyelj Galiba, mesekirály, aztán a harcban be ne csinálj! Fogasd le Ózont és Kalamajkát, hóhérod élesítse a baltát! Az idegenforgalmat meg kell növelni, nem állíthat meg bennünket senki. Lóvé kell a költségvetésbe, ezt a csocsós agyadba véd be! A meseváros nem lehet sárkánypréda, rendet teremtek itten még ma.

Mikor a szövegét elmondta, visszament az igazi városba. De alig hogy elment, jött a Pánk, majdnem a frászt hozta ránk. Berontott dübörgő járgánya, rámutatott a hirdetésnyre, és óriás lett a röhhögése:

– Még, hogy sárkánynak parkolni tilos? Aki ezt kiírta, az volt egy gyógyos. Felgyújtom Öreg az egész palotád, ha pofázni mersz szétkapom a szád! Most azért is itten leparkolok, és egy egomi kislányt megkajolok.

Elővett egy hatalmas kést meg villát, tányérra rakott egy egomi kislányt, de előtte jól összekötözte, már majdnem a kislányt enni kezdte, amikor három quad gurult a térre.

Az elsőben feszített Tengeri Jani. Csak úgy dagadtak izmai. Baseball sapkáját félrevágta, s rámutatott a Pánk sárkányra:

– Nem lesz itt sárkány semmilyen zaba! Nem vagy te más, mint egy ragyás gatyá. A sörényed meghibbant véccékefe, a kobakod fűrészporról van tele. A szemeid gülük, akár a bilik olyan sárgák. Rajtad a görények táncukat járják. Szétkapom mindjárt a szád, és bilincset

rakok rád.

– Hozzám beszélsz te gyökér Jani, ha hozzám szólsz, a szádat mosd ki. Dugulj el, mielőtt berágoz rád, és én kapom szét a szád. Megküldelek mindjárt egy kis tűzzel, azt ajánlom, hogy gyorsan tűzz el!

Erre ledobott tányért, kést, villát. A gyerekek kiszabadították a kislányt. A Pánk meg lángot fújt előre, de Tengeri Jani kitért előle. A gyerekek vízipisztollyal lőtték. Trombitáltak a csákós vitézek. A quadok a sárkány körül keringtek, a palota falai belerengtek. Toldi Miki forgatta malomkövét és megküldte vele a sárkány fejét. Kihullt a sárkány néhány foga, de annyira nem volt oda. Megszédült kicsit, de lángolt a feje. Tüzet fogott egy quad eleje. Ekkor berágott Gúnár Matyi és a lángoló quaddal rontott neki, megküldte a hátát baseball ütővel, de a sárkány lefújta tüzesővel. Ezután Tengeri Jani, aki tűzoltó volt, előkapott egy habbal oltót. Befújt a Pánk sárkány kitátott száján, kialudt minden parazsa, csak színes buborékokat fújt ki a csőréen, s ott állt lefegyverezve pőrén. Már nem volt olyan nagy legény a sárkány, ki volt kötve, egy hatalmas szálfán lógott a teste, és már pityergett nagyon a beste.

Na, ne tudd meg! A gyerekek tekerték körbe kötéllel és őrt álltak mellette dárdákkal, meg világítottak fáklyákkal. A délibábokat visszaforgatták és a refrént rapvelen mondták:

Ez a világ egy mesevilág,
ragyognak sminkelt medáliák,
ömlesztett csodák palotája,
tátva marad az ember szája.

Ünnepeljük a megmentőinket:
Janit, Matyit és Mikit!
A meseperk királyai ők;

a nagymenő sárkányölők.

Ez a világ egy mesevilág,
ragyognak sminkelt medáliák,
ömlesztett csodák palotája,
tátva marad az ember szája.

Aztán Galiba király kihirdette, hogy porba hull még ma Pánk sárkány feje. De előtte lefejezik Ózont a nagy varázslót, és Kalamajkát a felbujtó csávót. A bábfalak mögé vitték a két fazont, és azután már csak kiáltásuk hangzott.

Sírt nagyon a sárkánygyerek, amikor – Süsüsárkány – az apja megérkezett. Vele jött a hét egomi lányka, be voltak öltözve sárkányruhába. Elől billegett Kótyomfitty királylány, csillogott, mint egy szivárvány. Táncolt, mulatott egész Egom, beindult a város nagyon.

Süsü megkérte Galiba királyt, hogy engedje szabadon a fiát.

– Hiszen még gyerek a csávó – ezt mondta neki. – A bolondságát majd kiheveri.

De adjon a fiúnak Egomban munkát, hogy ledolgozza az okozott kárt.

Így lett a Pánkból utcaseprő.

Ráfaragott a nagymenő.

Most Egomban naponta söpri az utcát, munkás rucira cserélte cuccát.

(De, aki nem hiszi el a mese végét:

„Kérdezze meg orvosát vagy gyógyszerészét!”

(Egom Esztergom népszerű neve. A mesét a Polgármesteri Hivatal "Hangos gyerekkeccaj" című pályázatára írtam. A pályázatot elhalasztották, de utána sem lett belőle semmi.)

Móritz Mátyás

Nap, út

Szakadék

Szálltam és másztam,
mintha odafönt sosem
nyugodna a Nap.

A szakadékok
fölött, bennem iszonyúbb
szakadék hasadt.

Leolvasztotta
mégis a Nap, hátamról
a fagy-teleket.

Fájt a szívem. Most
szeretem az utat, mely
hozzád vezetett.

Tűznyelő

Nem csillapítja
könnyeim árját vigasz,
hiszen a Világ

nem folyamat, csak
átmenet, és enyém a
melankóliád.

Utazó vissza
sohasem tért, ha búcsút
én vettem tőle.

Meddig kell még itt
ácsorognom – mondd – mint a
Nap tűznyelője?

Tündöklés

Kérlek ne sírjál!
Ne hagyj el! Gázolnom kell
mindazt, ami rút.

Súgd a fülembe:
nem értelmetlen az út,
ahol én járok.

Bolondul küzdök
a szépért: látnom kell hogy
a Nap tündököl,

ahogy aranylik
az erdő, – ahogy a szél
a lombbal pöröl.

Kevés Hold

Kedves Attila!
Mit is tehetnél volna?
Tőled kérdezem,

aki hetvennégy
éve már egyikünknek
sem válaszolhat.

A sírod előtt
– akárcsak a Nap előtt –
lehunyom szemem,

míg az éj inog
a téren. Hogy égjen: gyűjt
egy kevés holdat.

Németh Erzsébet

Ha végleg elárvulunk

Dalolatlan csönd,
táncolatlan ének.
Ha végleg elárvulunk:
jó lesz menedéknek.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: **1.500,-Ft.**
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:

Németh Dezső

Lant

1211 Budapest

Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196

Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)

ISSN 1788-7631 (Online)

Lelkes Miklós

Az erdő hangjai

Kiss Lászlónak

Sokféle hang járkal tavasz-határon,
ha bizakodnak az erdei fák:
néha hallod hangját a Hangtalanak,
s belső hangot kinyit külső világ.

Az életünkbe hangok visszatérnek:
az ijesztőek is, s a kedvesek.
Fehér láng-hang villan kékre, merészre,
s kerekülnek nappal-bagolyszemek.

Belső hangoktól csordul túl a lélek,
ha virágcsokrot nyújt át égi hó
tisztá tavasznak, szilaj-gondtalanak,
s gyorsító vízen kigyúlt fényhajó.

Ó, el ne hidd: mindent tudunk az erdőnk
hangjairól! Hang, s hangtalan között
a szív sokszor megszorul: hinne, tenne, –
de hit, s tett síró tájhoz kötözött.

Hangokból erdő száll a hangtalanba,
ha a félig-kész sötét ráncszakad,
s madárhangoknak, búcsúzó időnek
piros hangtűkröt tart a pillanat.

Tavasz-határon magas fák felállnak.
Könnycsepp-hangokban bánat és öröm.
Csend-csillag cseng. Épít, pusztít a Szépség:
vádoló valóság, áldó köszönöm.

2011

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.